

Vlaamse overheid

sarc

Strategische AdviesRaad voor
Cultuur, Jeugd, Sport en Media

Advies

SARC Algemene Raad

Brussel, 27 april 2011

Advies in het kader van de evaluatie van het decreet houdende flankerende maatregelen ter bevordering van de participatie aan cultuur, jeugdwerk en sport

Inleiding

Het decreet houdende flankerende maatregelen ter bevordering van de participatie aan cultuur, jeugdwerk en sport, kortweg het participatiedecreet, ligt ter evaluatie voor. De Vlaamse Regering wenst dit jaar nog beleidsconclusies te trekken uit een evaluatie die de administratie voorbereidt. De SARC Algemene Raad wenst via dit **advies op eigen initiatief** zijn **bevindingen** mee te geven.

Hiervoor werd een ad-hoc werkgroep opgericht met afgevaardigden van de Sectorraad voor Sociaal-Cultureel Werk voor Jeugd en Volwassenen en de Vlaamse Sportraad. De werkgroep kwam drie keer bijeen: op 21 december 2010 en op 31 januari en 24 februari 2011.

De Algemene Raad besprak op 24 maart 2011 de ontwerptekst van de ad-hoc werkgroep evenals het standpunt van de Vlaamse Sportraad en brengt volgend gecoördineerd advies uit.

Advies

Het participatiedecreet ging in op 1 januari 2008 en bevond zich op kruissnelheid vanaf 1 januari 2009¹. Het moment van deze eerste evaluatie ligt dus op twee à drie jaar na de start van het decreet.

De Algemene Raad meent dan ook dat het **niet zinvol is om het decreet te evalueren op zijn effecten** op de algemene participatie in het cultuur-, jeugd- en sportbeleid. We kozen er voor om eerder te vertrekken vanuit het oogpunt van de rechtstreekse ‘klanten’ van het decreet: de organisaties, instellingen en andere actoren die verbonden zijn (of kunnen zijn) aan de uitvoering ervan. En zo lagen de volgende vragen aan de basis van onze evaluatie:

- Worden in de praktijk de **doelstellingen** van het decreet **gerealiseerd**?
- Is het decreet **uitvoerbaar**? Deze vraag haakt in op de procedures, de aansturing,...

1. Drie ministers en één decreet: inefficiënt

Het participatiedecreet werd in een ander bestuurlijk kader ontwikkeld. De transversale doelstellingen –over de cultuur-, jeugdwerk- en sportsectoren heen– werden in die periode nog verpersoonlijkt in **één minister binnen één beleidsdomein**. Bij de start van de huidige Vlaamse regering werden deze bevoegdheden verdeeld over drie ministers², met daarnaast nog verspreide administratieve opvolging. De SARC betreurde al eerder het loskoppelen van het beleidsdomein CJSM³ van één ministeriële aansturing. Ook voor het participatiedecreet is dit een allesbehalve efficiënte manier van werken.

In het voorjaar van 2010 al drukte de SARC zijn vrees uit dat de opsplitsing van de bevoegdheden, zou leiden tot een “**boedelscheiding**” van de middelen die aan het participatiedecreet zijn verbonden. Inmiddels is de gedeeltelijke boedelscheiding een feit. Dit uit zich, bijvoorbeeld, in de gespreide slagorde bij de afspraken over het evenementenbeleid en over de cultuur- en sportgemeente.

De versnipperde ministeriële bevoegdheidsverdeling is misschien slechts een eenmalig euvel in de bestuursgeschiedenis. Het is **voorbarig om** op basis hiervan **te verregaande conclusies** te trekken op het niveau van het decreet. Het decreet dreigt *van iedereen en niemand* te worden.

¹ In het bijzonder het artikel 10, 2°, b) trad in werking op 1 januari 2009.

² Minister Muyters voor sport, minister Smet voor Jeugd en minister Schauvliege voor cultuur.

³ Hier kan ook worden verwezen naar het advies C03/07 dat door de Raad voor Cultuur werd uitgebracht naar aanleiding van de totstandkoming van het decreet. In dit advies pleit de raad ook voor integratie van het beleidsveld media in het participatiedecreet.

De SARC pleit er voor dat de evaluatie niet wordt **gehypothekeerd door de ministeriële versnippering** en doet een **oproep aan de bevoegde ministers om samen te werken aan de evaluatie.**

2. De doelstellingen onder de loep: bijsturing nodig

Het participatiedecreet wil “transversaal en flankerend” zijn. Het wil actief aan de zijde staan van de sectorale regelgeving en beleidsvoering en de intersectorale bedrijvigheid aanmoedigen. Het hoofdaccent van participatie blijft binnen de sectorale decreten liggen. Het participatiedecreet wil vooral aanwakkeren, experimenteerruimte voorzien, incentives geven tot vernieuwing en verdeskundiging.

Om diverse redenen zijn de doelstellingen in de praktijk niet altijd even overtuigend waar gemaakt. Anderzijds zijn er ook een aantal positieve ontwikkelingen.

Om te beginnen sommen we de minder goede ervaringen met het participatiedecreet op.

2.1. Het decreet heeft niet geleid tot een opstoot van intersectorale bedrijvigheid, Mede door een tekort aan middelen en een gebrek aan informatie en transparantie.

2.2. Incentives voor vernieuwing hebben een ‘pervers’ effect op bestaande organisaties.

De SARC Algemene Raad stelt vast dat projecten van erkende organisaties die werken met en voor kansengroepen of methodische ervaring hebben in het slaan van bruggen, slechts mondjesmaat worden gedoogd in het participatiedecreet. We zien de redenering die hieraan ten grondslag ligt (dubbele subsidiëring vermijden, nieuwe spelers kansen geven,...), maar ze is niet effectief. Vooral op het niveau van het werken met kansengroepen, is het immers alle hens aan dek om structurele stappen voorwaarts te zetten. In de praktijk is het zo dat organisaties die werken met en voor kansengroepen of die een sterke methodische deskundigheid hebben, bij de beoordeling van hun projectaanvragen alras het predicaat “reguliere werking” krijgen. Door deze te

enge benadering, voorkomt men dat er bruggen kunnen worden geslagen naar andere organisaties en werkingsterreinen.

Zowel in de sector sociaal-cultureel werk als in de sportsector worden projecten ingediend binnen het participatiedecreet, al te vaak geweigerd en doorverwezen naar de basis- en/of de facultatieve opdrachten in de sectorale regelgeving. Met als argument dat de ingediende projecten deel uitmaakten van de basiswerking van een erkende organisatie en met andere woorden al vanuit de decreten binnen het sociaal-cultureel werk of het sportfederatiedecreet werden ondersteund.

2.3. Er heerst onduidelijkheid over de inzet van middelen op het decreet.

Eenzijds zijn er de besparingen die op verschillende onderdelen al tot een aderlating hebben geleid; anderzijds zijn middelen verschoven naar andere begrotingen. Op die manier heerst een gebrek aan transparantie over de budgettaire implementatie van het gehele decreet, zowel op het niveau van de diverse maatregelen als op het niveau van de sectoren. Globaal gezien wordt er voor het participatiedecreet ongeveer 5 miljoen euro (27 procent) minder uitgegeven, dan de optelsom van de in het decreet voorziene budgetten zou kunnen doen vermoeden. Uit informatie van de administratie leiden we bijvoorbeeld af dat in 2009 de projecten voor kansengroepen goed waren voor 1.656.530 euro en in 2010 nog maar voor 776.828 euro. Deze informatie was vooraf niet duidelijk en kon niet worden afgeleid uit begrotingsdocumenten en – besprekingen. De SARC pleit er dan ook voor dat er bij de begrotingsbesprekingen voldoende transparantie wordt gecreëerd over de beoogde inzet van middelen.

2.4. Voor de maatregelen waar (ook) lokale vrijwilligers in beeld komen, zijn de procedures dikwijls moeilijk en/of liggen de verwachtingen ten aanzien van deze vrijwilligers soms zeer hoog.

Daarnaast detecteert de SARC Algemene Raad positieve ontwikkelingen.

2.6. Het participatiedecreet wil “verbreden en verdiepen”. Onder *verbreding* verstaat men maatregelen om bredere publieksgroepen aan te spreken (bijvoorbeeld via de ondersteuning van Cultuurnet, van grootschalige evenementen,...). Onder *verdieping* verstaat men maatregelen om nauwer aan te sluiten bij bepaalde groepen mensen (bijvoorbeeld via de ondersteuning van projecten en organisaties vanuit het perspectief van kansengroepen).

De SARC meent dat dit een terecht uitgangspunt is: verbreden waar kan en verdiepen waar moet. Voor specifieke groepen mensen wordt de mogelijkheid geboden om via specifieke maatregelen daadwerkelijk het verschil te maken. Dit

is een belangrijke ontwikkeling maar ook een moeilijke oefening, vooral omdat het decreet niet (enkel) uitgaat van een eerder consumptieve invalshoek (*deelnemen*), maar (ook) van invalshoek van betrokkenheid en mede-eigenaarschap (*deelhebben*).

2.7. In het participatiedecreet is de beleidsmethode opgenomen om te werken met “**proeftuinen**”: een specifieke reglementering voorziet een periode van vijf jaar om bepaalde ontwikkelingen te verkennen en vervolgens (eventueel) te laten overgaan in reguliere regelgeving. De proeftuinformule is een boeiend instrument om op onderbouwde en gestructureerde manier experimenteerruimte te creëren. We onderstrepen hierbij het belang aan duidelijke doelen en regels, voldoende samenhang met de andere beleidsinstrumenten, sterke monitoring en opvolging. De vraag is ook of deze proeftuinmethode geen plaats moet krijgen in de sectorale decreten. Deze overgang is evenwel slechts mogelijk als hiervoor de nodige middelen worden uitgetrokken.

Op basis van bovenstaande pro's en contra's, is de SARC Algemene Raad ervan overtuigd dat, mits bepaalde ingrepen, het participatiedecreet mogelijkheden biedt om de participatie aan het cultuur- en sportbeleid te versterken. Niet in het minst voor de kansengroepen.

3. Voorstellen voor ingrepen in het participatiedecreet

3.1. De SARC ziet samenwerking als een sterkte. Het participatiedecreet probeert die samenwerking te ondersteunen en aan te moedigen. Dat het hier slechts heel gedeeltelijk in slaagt, mag niet het failliet van transversale samenwerking betekenen. Het moet eerder gezien worden als een uitdaging en een opportuniteit. De pijnpunten die een transversale samenwerking in de weg staan, komen bloot te liggen. Zo ontstaat een voedingsbodem voor oplossingsgerichte voorstellen.

Eén van de pijnpunten van het participatiedecreet is het feit dat geen rekening wordt gehouden met het systemisch perspectief.

Als gevolg hiervan betalen regulier gesubsidieerde organisaties de rekening van flankerende maatregelen. Zeker in tijden van budgettaire schaarste is het tegen elkaar uitspelen van reguliere en niet-regulier gesubsidieerde organisaties nefast. Er wordt over het hoofd gezien dat er veel meer participatie-expertise aanwezig is in de sectoren, dan uit de lijst van aanvragende en ondersteunde participatieprojecten blijkt. Het zou voor het doel van het participatiebeleid veel effectiever zijn als deze expertise ook ten volle kan worden ingeschakeld. Alle initiatieven die bruggen bouwen en bestaande bruggen versterken, moeten

aanspraak kunnen maken op projectmiddelen uit het participatiedecreet. De SARC pleit er dus voor om het strikte onderscheid tussen regulier en niet-regulier gesubsidieerde organisaties te verlaten.

Helemaal “pervers” wordt het als we vaststellen dat de reguliere organisaties voortdurend om hulp worden gevraagd door organisaties die wel een ondersteuning krijgen via het participatiedecreet. Bovendien lijkt het weinig opportuun dat men op geforceerde wijze nieuwe vzw’s in leven zou roepen om hierop in te kunnen zetten, terwijl dit net een sterke deelwerking van een al bestaande organisatie kan zijn. Een deelwerking met transversale impact op de hele werking van de organisatie.

Voorstel 1: maak participatieprojecten toegankelijk voor organisaties erkend binnen andere decreten.

3.2. De middelen voor de participatieprojecten zijn in 2010 meer dan gehalveerd. De SARC betreurt deze evolutie op een maatregel waarbinnen reëel kan worden geëxperimenteerd en geïnnoveerd.

Project- en proeftuinmiddelen zijn zinvol. Zij kunnen iets op gang zetten waar men anders geen tijd of middelen voor heeft. Voor succesvolle projecten/proeftuinen moet het mogelijk zijn om ze achteraf in te bedden in de reguliere werking. Om te realiseren heeft men wel een looptijd van meerdere jaren nodig met een relevante subsidie (voor landelijke projecten minimum 25.000 euro). Anderzijds moeten projecten/proeftuinen die effectieve resultaten boeken en uitgroeien tot initiatieven/maatregelen met een potentiële structurele werking, een kans kunnen krijgen op structurele financiering. Deze financiering blijft vandaag dikwijls moeilijk tot onmogelijk.

Voorstel 2: de overgang van succesvolle projecten/proeftuinen binnen het participatiedecreet naar andere (sector-)decreten dient beleidsmatig te worden opgevolgd, zodat waardevolle initiatieven niet dreigen te verdwijnen, alleen maar om formele redenen of omdat geen budgetten werden voorzien om de overgang mogelijk te maken.

3.3. Sommige maatregelen in het participatiedecreet zijn vandaag niet transversaal en zullen dat morgen wellicht ook niet zijn. Deze hoofdstukken worden best ondergebracht in de sectorale regelgevingen beleidsvoering. Zo kan het participatiedecreet gericht zijn intersectorale en transversale rol spelen, zonder in een aantal –wellicht eerder kunstmatige- pogingen te vervallen om mordicus één en ander open te trekken naar andere domeinen en sectoren.

Soms kunnen bepaalde maatregelen immers perfect binnen bestaande sectorale regelgeving worden ingebed.

Voorstel 3: in een aantal gevallen is het beter om onderdelen van het participatiedecreet te heroverwegen binnen de sectorale beleidsvoering. Met andere woorden: verwijder transversale maatregelen die niet werken uit het participatiedecreet en breng ze –inclusief de eraan verbonden middelen- over naar het sectoraal beleid.

Concreet:

- De Algemene Raad staat erg sceptisch tegenover het initiatief **sport- en cultuurgemeente**. Is het nodig om tweejaarlijks via het participatiedecreet een Sport- of Cultuurgemeente aan te wijzen en daarvoor te subsidiëren, als de decreten op het lokale sportbeleid en het lokale cultuurbeleid onvoldoende middelen krijgen?⁴ Wat is het effect van dit initiatief op de participatie en de transversaliteit, waar het participatiedecreet voor bedoeld is? Voor een aantal sectoren staat het systeem van “grootschalige **evenementen**” in een moeilijke relatie tot wat in die sectoren is ontwikkeld. We denken bijvoorbeeld aan de ondersteuning van evenementen binnen het sportbeleid, maar evengoed de grote moeilijkheid om met een beperkt budget cultuurevenementen met een sterke internationale uitstraling te ondersteunen. Wellicht kan voor bepaalde sectoren dus beter een geprofileerd, sectoraal evenementenbeleid worden gevoerd, los van het participatiedecreet. Toch pleiten we voor het in stand houden van een regeling voor grootschalige evenementen voor minder evident-publieksgerichte sectoren. We verwijzen, als voorbeeld, naar het concrete evenement van de amateurkunstensector in 2010: deze vorm van ondersteuning kan noch vanuit een (eerder) internationaal evenementenbeleid, noch vanuit een (te beperkte) sectorale regelgeving mogelijk worden gemaakt. Een **bijsturing** binnen het participatiedecreet zou **voor** dit soort **participatie-evenementen** een antwoord moeten kunnen blijven zijn.
- De convenanten voor de **bibliotheekwerking in gevangenissen** kunnen aansluiten bij het lokaal cultuurbeleid. We pleiten er wel voor om hier een specifieke relatie te behouden tussen de Vlaamse overheid en het lokaal bibliotheekbeleid in en voor gevangenissen. Dit is noodzakelijk om

⁴ Een flagrant voorbeeld: Gent is dit jaar Sportstad en krijgt daarvoor via het participatiedecreet extra middelen, terwijl het langs een ander kanaal een substantieel bedrag terug moet betalen van de decretale impulssubsidies uit het Sport-voor Allen-decreet.

gaandeweg te groeien naar een sterkere kwalitatieve coördinatie. Ook het samenspel met de landelijke actoren is hierbij dus belangrijk.

- **Stichting Lezen en de projecten leesbevordering.** De Algemene Raad waardeert de inspanningen die worden geleverd om ook expliciet op kansengroepen in te zetten. Vanuit het uitgangspunt “transversaliteit” kan eventueel worden overwogen om deze maatregelen ook eerder in de sectorale beleidsvoering verder te ontwikkelen.
- **Proeftuinen** met een sectorspecifieke invalshoek die positief geëvalueerd zijn, worden beter -met de bijhorende middelen- zo snel mogelijk ingebed in de sectorale beleidsvoering. We dringen er op aan dat, ter gelegenheid van de evaluatie van het participatiedecreet, de **proeftuininformule** mee wordt geëvalueerd, met het oog op soortgelijke verankeringen in sectorale regelgeving.
De sportsector heeft binnen het participatiedecreet 5 proeftuinen lopen: Verenigingsondersteuningsproject, beter gekend als Dynamo; Open Stadion; Buurtsportbegeleiders; Sport in grootsteden; Brede School met sportaanbod. Met uitzondering van de Brede School (zie ook pagina 9) kunnen deze allemaal sectoraal worden georganiseerd. De bestaande proeftuinen lopen nog tot 2013. Zeker wanneer het de bedoeling is ze nadien sectoraal te verankeren, worden ze best zo snel mogelijk uit het participatiedecreet gelicht.
- De projectenregeling voor de **gemeenschapscentra** wordt ook best heroverwogen in de context van het decreet op het lokaal cultuurbeleid.

3.4. Vanuit het perspectief van de mensen (en dit geldt in bijzondere mate voor een aantal kansengroepen) is de transversale en intersectorale aanpak binnen een aantal hoofdstukken een sterke verbetering tegenover de voordien te verkokerde aanpak. Zo denken we aan de lokale netwerken vrijetijdsparticipatie voor mensen in armoede, aan de Uit-databank en het werk van Dēmos en de Rode Antraciet,... Deze hoofdstukken moeten binnen een gemeenschappelijk aangestuurd participatiedecreet **meer kansen krijgen om het “mede-eigenaarschap”** van de verschillende deelsectoren te verwerven.

Voorstel 4: het participatiedecreet moet een sterke(re) intersectorale ambitie (blijven) koesteren. Met andere woorden de transversale maatregelen die wel werken, moeten versterkt worden.

Concreet gaat het om volgende initiatieven:

- Ondersteuning van **Cultuurnet Vlaanderen en Dēmos**. In beide gevallen gaat het hier om organisaties en werkingen die gegroeid zijn uit het cultuurbeleid. In beide gevallen hebben ze een focus op de “vrijtijdsparticipatie”. Dit motiveert het behoud van deze instellingen binnen het participatiedecreet. De SARC Algemene Raad is zich ervan bewust dat Cultuurnet (Uit in Vlaanderen) en Dēmos al belangrijke initiatieven hebben genomen om te verbreden naar diverse sectoren. We willen deze inspanningen blijven aanmoedigen, zodat deze sectoren ook een vorm van “mede-eigenaarschap” mogen ervaren.
- **Verenigingen met een specifieke opdracht m.b.t. het verenigingsleven**. De verenigingen die hier vandaag worden gesubsidieerd hebben (en/of verzamelen) een relevante expertise voor de domeinen cultuur, jeugdwerk en sport. Gerichte afspraken over de specifieke inzet en meerwaarde voor onze sectoren verdient hier aanbeveling.
- **Lokale netwerken vrijtijdsparticipatie kansengroepen**: deze netwerken werken vanuit het perspectief van kansengroepen op het versterken van hun vrijtijdsparticipatie. In de praktijk constateren we dat ter plaatse vooral cultuurdiensten fungeren als “trekker” van deze netwerken. Het is en blijft belangrijk dat ook hier het mede-eigenaarschap door sport en jeugdwerk mee wordt ervaren. Bovendien nopen de eventuele bestuurlijke hervormingen in het kader van de interne staatsvorming tot het omzichtig omspringen met verschuivingen vanuit het participatiedecreet.
- Concreet wordt ook het potentieel van de proeftuinen rond “**Brede School**” niet ten volle benut voor en vanuit een transversale benadering. De vraag is of hier niet meer in gezamenlijke slagorde kan worden gewerkt.
- **Punctuele tussenkomsten – Podium**. Deze maatregel kan een interessante en relevante rol spelen voor lokale groepen. Belangrijke voorwaarde is echter dat ze kan worden geëvalueerd op de manier waarop vandaag expliciet (of impliciet) grenzen worden getrokken. Zo kan een gerichte verbreding naar een “sportaanbod” ongetwijfeld de herkenbaarheid door lokale sportactoren vergroten. Bovendien zijn er een aantal bepalingen (zoals de contractverplichtingen, het feit dat een programmatie twee jaar moet meegaan,...) die belemmeren dat vooral jonge muzikanten en etnisch-cultureel diverse artiesten en gezelschappen snel toehappen.
- **De Rode Antraciet**: deze organisatie werkt aan een cultuur- en sportaanbod in gevangenis. Bovendien zijn er linken met welzijn (via het hulp- en dienstverleningsplan voor gedetineerden). De SARC Algemene Raad meent dat dit het transversaal karakter voldoende motiveert.

3.5. De communicatie over de mogelijkheden van het participatiedecreet laat te wensen over. Niet alle verenigingen zijn op de hoogte van de geboden kansen. De communicatie rond het participatiedecreet in het algemeen moet worden versterkt. Het komt er onder meer op aan om de *good practices* uit de onderscheiden sectoren voldoende ruchtbaarheid te geven. Belangrijk is hierbij de rol van de departementen en de steunpunten. De verdeling van de uitvoering over diverse administraties en ministers zou hierbij overstegen moeten kunnen worden. Bovendien pleiten we ervoor dat de verschillende deadlines beter bewaakt zouden worden. De beslissingen worden geregeld te laat gecommuniceerd. Dit brengt organisaties in moeilijkheden.

Voorstel 5: zorg voor een betere transversale communicatie en respecteer deadlines.

3.6. Soms staan er tussen “droom en daad” moeilijke procedures in de weg. Zo stellen we vast dat de manier waarop een aantal maatregelen is uitgebouwd, een effectieve uitvoering ervan in de weg staat.

Voorstel 6: De SARC Algemene Raad vraagt dat de procedures en maatregelen specifiek vanuit het oogpunt van de aanmoediging en ondersteuning van vrijwilligers, worden geëvalueerd op hun effectiviteit. Bovendien wijzen we op het belang van voldoende ruimte voor “landelijke” ondersteuning van deze vrijwilligers.

Concreet:

- Het feit dat vrijwilligers van verenigingen van en voor **mensen in armoede** ten volle mee participeren aan het lokale overleg met de gemeentelijke diensten en het OCMW: dit is niet evident en vraagt veel (ook landelijke) ondersteuning. Bovendien wensen we hier een belangrijker accent op toeleiding gelegd te zien, wat dus ook een verruiming betekent van waaraan de financiële ondersteuning kan worden besteed. Onder dit hoofdstuk zien we ook dat de invulling van de maatregel weinig soelaas biedt voor vele kleinere gemeenten. In het evaluatiedossier van Dēmos worden enkele interessante sporen ontwikkeld om hier een antwoord op te geven: lichtere netwerkvorming, regionale samenwerking,... In hetzelfde kader willen we wijzen op het belang van een goede aansluiting van het landelijke systeem (Fonds Vrijtijdsparticipatie) en de lokale netwerken. Het uitgangspunt moet zijn en blijven dat in de overgang van het één naar het ander, niemand wordt uitgesloten.

- **De projectenregeling voor kansengroepen.** Het overgrote deel van de projecten richt zich in eerste instantie tot de cultuursectoren. Ook hier moet – onder meer via gerichte communicatie en ondersteuning- sterker worden ingezet op de jeugdwerk- en sportsector. We verwijzen ook naar de data-analyse die door Dēmos in het evaluatiedossier werd gemaakt.
- De procedures in verband met de praktijkgerichte, laagdrempelige educatie van kansengroepen zijn administratief complex en log en daardoor moeilijk toepasbaar. Zowel de organiserende verenigingen als de kansengroepen stellen dit vast. Deze maatregelen dienen beter aan te sluiten bij de sectorale beleidscultuur.
- Het feit dat een zodanig beperkt aantal **hobbyverenigingen** in aanmerking lijkt te komen voor ondersteuning doet ofwel een gebrekkige communicatie vermoeden, ofwel een set aan criteria die onvoldoende aansluiten bij de realiteit van deze organisaties. Ook hier vragen we om vanuit de praktijk te evalueren en bij te sturen.

De SARC Algemene Raad verwijst naar het advies 11/09 van 6 april 2011 van de Vlaamse Jeugdraad, dat ingaat op de invalshoek **jeugdwerk en kinderen en jongeren**.

Luk Verschueren, algemeen voorzitter SARC
Iris Van Riet, algemeen secretaris SARC

Samenvattend

- 1) De SARC Algemene Raad is voorstander van het participatiedecreet als hefboom en ondersteuning van transversale initiatieven en werkingen.
- 2) Het participatiedecreet mag geen slachtoffer worden van de huidige bevoegdheidsverdeling tussen 3 ministers.
- 3) De heikele kwestie of een transversale werking een prioriteit moet blijven, op een moment dat er onvoldoende middelen zijn om de sectorale decreten uit te voeren, moet worden uitgeklaard.
- 4) Organisaties/projecten/proeftuinen met een transversale dimensie horen thuis in het participatiedecreet. Initiatieven die niet expliciet transversaal zijn, horen eerder thuis in de sectorale beleidsvoering.
- 5) Proeftuinen die succesvol blijken te zijn kunnen met de bijhorende middelen worden overgeheveld naar de sectorale decreten.

- 6) Participatieprojecten dienen toegankelijk te zijn voor organisaties binnen andere decreten.
- 7) Een betere (transversale) communicatie is nodig en deadlines moeten worden gerespecteerd.
- 8) De procedures moeten beter worden afgestemd op het doelpubliek.